

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANJER, 2'50

El codi penal i el codi civil

El govern Allendesalazar ha enllestit un projecte de reforma d'alguns articles del Codi penal, en el sentit de combatre el terrorisme, fent més ràpid el procediment judicial i més greus les penes.

Podria estar bé la reforma, si respongués al seu objecte i no servís per a justificar extralimitacions i repressions antiobreres. El crim, fins quan té atenuants, ha d'ésser condemnat. Evitar els crims del terrorisme equival a afavorir el moviment de reivindicació social, que avui està deturat a la nostra terra precisament perquè el terrorisme dona motiu o pretext a l'adopció de disposicions excepcionals i persecutòries.

Però no està en el Codi penal el nus del problema. Més aviat està en el Codi civil. Si els governants i les classes directores volen aconseguir en veritat la millora—ja que no la solució—de la qüestió obrera, han d'anar a la reforma radical i profunda del Codi civil.

El concepte de la justícia està més en el Codi civil que en el penal. Anomenem justícia el càstic dels delinqüents. Però és justícia també, i ho és més encara, l'assegurar, per un nou règim de la propietat i del treball, el dret a la vida.

Prou s'ha dit—hi ha conservadors que ho reconeixen—que el Codi civil està encara inspirat en el Dret romà, que és un Dret de classe, elaborat pels patricis en detriment dels plebeus.

Que es faci, doncs, justícia. Però no destruït els privilegis de la propietat i del capital.

Aquesta ha d'ésser la justícia del segle xx.

La vaga forçosa

Hi han trenta mil obrers sense feina, absolutament sense feina. Hi han altres cinquanta mil a mitja vaga, treballant mitja setmana. I la vaga forçosa creix, i ja han començat a sortir pels carrers les dones pidolaires.

Els fabricants han demanat auxili a l'Estat, an aqueix mateix Estat al qual negaren dret de intervenció en els seus guanys extraordinaris de la guerra. Però l'Estat, aquesta vegada ha estat tan imprevisor com aqueixos industrials que han tingut als obrers com a animals de producció, sense garantir-los una estricta alimentació en els dies de fallida. I ara la processó dels famèlics desfilà sota les finestres del Foment de la Producció Nacional i de les representacions de l'Estat, i solament escoltarà cristianes proposicions.

A Anglaterra el Govern concedeix divuit xelins setmanals als obrers parats, dotze a les dones i vuit als nois. Poca cosa... Certament, però ja no's poden morir de fam els

parats. Ademés, el principi de l'obligació de la Societat a mantenir les seves temporals classes passives, queda sentat. Alemanya té, també, els seus auxilis de vaga forçosa. França els estudia. I Bèlgica ha arribat a tenir-los gairebé perfectes.

A Bèlgica hi ha un Govern de concentració, meitat catòlics i meitat lliberals, entre ells socialistes. La previsió està sostinguda per les caixes de vaga forçosa, les quals són nodrides pels industrials, pels obrers i pels municipis, que han arribat a versar en elles el cinquanta per cent. Però com que per causes fortuïtes i parcials, els obrers poden haver agotat durant l'any la seva disponibilitat, l'Estat ha creat, per a remei d'aquests cassos, la Caixa Nacional de socor als parats. Es a dir, que l'obrer en cap cas resta subjectat a la fatalitat d'una vaga forçosa. Vetlla l'Estat i vetlla, sobre tot, la consciència social.

Nosaltres no hem llegit en els diaris conservadors, sobre tot en els neo-conservadors, cap plany per a aquesta inhibició de l'Estat espanyol i per a aquest sàdic egoisme dels patrons. Aquesta impietat dels homes que després de guanys insòlits no volen passar un any de pèrdues, no irrita la seva sensibilitat.

I això succeeix a Catalunya, la del seny conservador i la de la responsabilitat patriòtica. Però els que han fet lloes comuns d'aquest seny i d'aquesta responsabilitat, ara no ho retireuen. Ara, davant d'aquestes virtuts patriòtiques passen els obrers catalans sense feina, sense llei d'asseguraments, sense llibertat i sense que cap patriota, ni partit o associació patriotes, preguin o laborin per ells. Vuitanta mil obrers no valen lo que un accionista del Banc de Barcelona.

PARADOX

EL BON BISBE

Doctor Ramón Guàrdia

Bisbe de Barcelona, autor de la sanitosa i enèrgica campanya contra els falsos catòlics i les «sevillanes» ovelles místiques que, amparant-se en el sagrat nom de la religió de Crist, i amb l'excusa de realitzar fins benèfics, en els quals els veritables pobres hi arripleguen miserables engrunes, tlelencen diners a dojo divertint-se tot l'any amb festes de xerínola mundana, de sica ípsis vergonyant i de gatzara contínua.
LA CAMPANA DE GRACIA, periòdic anticlerical de socarrèl, tributa avui un sincer homenatge de adhesió a mossèn Guàrdia, per la seva campanya.

La societat nova

al canviar l'estructura de la present organització social. Aquesta estructura, no solament ha caducat, sinó que és rebutjada per una classe nombrosíssima, la classe obrera que pot ésser considerada numèricament com la meitat del món.

Si mig món vol canviar el règim social, l'altre mig ha d'avenir-se al canvi inevitable. Són tan poderoses i tan nombroses les forces de transformació, que tot home clarividant ha de tenir per segur el canvi de règim, dins un cert període, no massa llarg. Probablement, abans d'acabar el segle xx, la transformació social serà un fet.

Però el món nou que ha de venir no podrà ésser construït d'acord amb les teories ingènues, malaltisses o desbaratades que procedents del romanticisme vuitcentista, dominen encara entre els elements obrers. El món nou, que no serà perfecte, però que serà més just que el d'ara, no s'assemblarà gaire a les visions del misticisme revolucionari ni respondrà als dogmes fets del teoricisme marxista.

La transformació social no ha de tenir profetes, ni pot tenir-los. Es oció dir per endavant com serà la nova societat. I és un error greu dir com ha d'ésser. Nosaltres, que no estem d'acord amb moltes de les teories

de George Sorel, l'escriptor sindicalista francès, reconeixem que té tota la raó quan diu que aquell que dona normes socials per als temps futurs és un reaccionari.

Fa temps que creix en nosaltres, cada dia més, la convicció que les teories i sistemes obreristes elaborats fins avui tenen molt poc d'aprofitable per a la construcció de la societat nova. Afegirem que aqueixes teories i aqueixos sistemes, en el fons són terriblement vells.

Deixem oberta la porta a les concepcions i als sistemes que la realitat suggerirà. No donem als nostres fills el mandat imperatiu d'establir el nou règim segons els motllos trencadissos que havem fabricat. Aquests motllos, n'estem segurs, estan destinats a anar a raure a un Museu d'antiguitats socials.

Posem tot l'esforç en la correcció ampla i immediata de les més greus injustícies del món d'avui. Renunciem a la pretensió vanitosa de dictar la llei social a les generacions que han de venir. Ni ens hem de deturar en el llarg camí, ni hem de creure que la transformació social hagi d'ésser com un truculent i màgic canvi de decorat en un teatre.

FULMEN

Remeis inútils

ha parlat llargament al Congrés de la situació anormal que travessa Barcelona i la discussió ha resultat completament estèril.

Sorpren el desconeixement que hi ha a Madrid de les coses de Catalunya. Cada hui veu la qüestió social a través de les ulleres que porta i en ningú s'endevinen unes veritables ganades de resoldre aquest greu assumpte d'acord a una perfecta equitat i justícia. S'han arrencat moltes paraules però s'han dit molt poques coses.

Nosaltres hem perdut ja l'esperança de que l'esforç dels homes torni el seny als cervells, la moral a les consciències. Creiem més en l'acció del temps per a la curació de la bojeria actual.

Les guerres deixen sempre un rastre desolador i no és pas el dany més petit que ocasionen aquesta frisor d'agressivitat que moculen a la sang de tothom. Especialment en les imaginacions dels nens i dels adults, hi fa estragos. El desprecia a la vida pròpia i a la agena; l'afany de pinxeria; les ganades d'agredir, durant una llarga temporada fins que el temps, al allunyar els records de la guerra, va esvaïnt aquests perniciosos efectes.

Nosaltres recordem encara la darrera guerra civil espanyola. Durant la lluita i alguns anys després d'ella, a Igualada hi hagué entre la quitxalla una veritable guerra civil a pedrades i alguna volta fins a trets. Els del carrer del Clos lluitàvem contra els del carrer del Vidre. El barri de Sant Agustí contra el barri de la Soletat. Donant gust al instint agressiu que havia despertat en nostres cors l'exemple funest de la guerra, els xicots del carrer del Clos invadiem en hora inesperada el carrer de l'Amnistia i el passàvem de llarg a llarg corrent i trencant a cops de roc els vidres de les finestres. La guerra havia endurit els tendres cors de la quitxalla i havíem vist a un dels bàndols fer un presoner enemic i, lligant-lo a un arbre del passeig, tirar-hi al blanc a cops de pedra.

Ni els serenos, ni els municipals, ni la intervenció algunes voltes de la guàrdia civil havien pogut evitar aquells selvatges entreteniments. No cal parlar de l'acció dels pares perquè alguns d'aquests, també malmesos moralment per la guerra, curaven carinyosament al noi que compareixia a casa amb una pedrada al front i li pegaven una pallissa si duia la ferida al clatell.

Per a purificar aquesta mala sang que demostren els únics i els lliures; per a treure del curs aquests sentiments d'odi que hi ha filtrat la bogeria de la guerra; per a tornar la pau a les consciències, no creiem en l'eficàcia dels cops de llengua al Congrés, ni dels cops de sabre als carrers. Confiem en que el temps, al allunyar-nos de la estúpida guerra passada, serenarà els esperits, posarà a to els nívvis i tornarà el seny a les intel·ligències.

JEPH DE JESPU

Pedregada mística

a prohibició decretada pel bisbe d'organitzar festivals de certa mena amparant-se amb la capa de la caritat i la religió, ha motivat un desori de mil diables entre les infinites persones afectades pel *rescripte* episcopal.

A les sagristies no hi veuen de cap ull. Sortien de les sagristies bona part de les iniciatives que veïem traduir en reunions i kermeses mundanes. Els plans de les festes que el bisbe acaba de privar, s'organitzaven en els llocs de que acabem de fer esment.

No hi ha que dir com eren la religió i la beneficència un pretext per a profanes exhibicions. Com amb l'excusa de socorre als pobres, de servir la causa del Santíssim, és donava lliure curs a perniciosos i censurables passatemps.

La beateria *bien*, sobre tot, està aquests dies, que treu foc pels caixals. Ni *roperos*, ni *cunas*, ni *salas-asilos*, ni *banqueros pobres*. Qui vulgui divertir-se i fer el fatxenda que's manifesti clarament. Res de carètes, ni de subterfugis. Al pa, pa, i lo demés són trons.

Així sembla haver-ho entès el senyor bisbe, que ha sembrat la confusió i el pànic entre els rengles que componen el seu remaf. Les malediccions que contra seu es llencen, són tantes com indulgències tindriem de menester nosaltres, per a escalar la glòria celestial.

El xafec ha remullat a tothom. Altra tant passa amb els perjudicis que de la prohibició es deriven. El dany alcança especialment al element femení que era l'esqué obligat per a la immensa majoria de xellis místic-profans.

Una senyoreta comentava no fa gaires tardes la decisió bisbal. Es dolia de la brusquetat i l'amplitud de l'ordre, que no ha donat temps de dir, ai!

Es queixava, principalment, de que junt amb les funcions de teatre, amb els balls, am els festivals de tota mena, es prohibissin les sessions cinematogràfiques.

No sabem si per a les pel·lícules que deixava de veure, o si per la foscó de les sales. Facin-s'ho com vulguin.

Mare de Déu d'abril

l cas de traslladar aquest any la festa de la mare de Déu de Març (a) Anunciació, del dia 25 del mes rampellut al 4 d'abril, és per girar el cervell dels que s'encaparrin una mica en coses de la litúrgia clerical.

Si no estem mal informats, el 25 de març del primer any de l'era cristiana, fou el dia que la verge Maria va rebre l'avís celestial de que quedava en estat interessant, i es comprèn si calculem que d'aquell dia al assenyalat pel neixement del seu fill, mitjançaren nou mesos rodons.

Suposant que aquest any tindrem Nadal el 25 de desembre, com tots els anys, doncs així ho canten pronòstics i blocs de calendari, el fill de Déu neixerà deu dies abans de l'hora, doncs efectuant-se amb tota regularitat el fenomen natural de la conformació del cos humà-diví, l'església que ha festejat el coite misteriós de la verge; festejarà el natalici amb deu dies d'avençatge, proclamant una mentida que ningú ni els més ortodoxes creuran.

La mànega clerical cada dia es fa més ampla. Tot és feina d'adaptació, emmotllament a les circumstàncies, supeditar-se a les conveniències del calaix dels quartos.

Per xo l'església va perdent tota aquella simpatia dels creients que ni emmatlleven el parer, ni conformen la seva vida amb l'estructura de l'embut, ni s'ajupen a estrafalàries imposicions.

Els més perjudicats amb la mesura de separar dues festes, juntes per culpa del astre de la nit, són els que treballen a jornal i se han vist obligats a fer dos festes, a perdre les pessetes d'un dia de treball. Ells eren els que davant l'exabrupte dels que tallen i cusen en matèria de festivitats, devien aixecar el crit al cel.

Bona cosa fóra que les víctimes, davant de l'estafa que la modificació que esmentem

representa, sapiguessin d'ara en avant prescindir en absolut dels serveis d'una religió que ha perdut els estreps i sap calcular i fer números per a engruixir els seus cabals de una importància més que regular per desventura del poble, que paga tots els comptes i tots els plats romputs.

Seria qüestió de sapiguer si aquell mossèn Galdindi realitzà la seva heroicitat papitesc rebelant-se contra les decisions de la seva església. Potser, pensant només en que era l'Anunciació, se senti imitador de l'Esperit Sant de la llegenda...

A. COSTA I SENDRA

CONSIDERACIONS

No és aventurat, el creure que els forn-caris dintre els dominis eclesiàstics es succeeixin freqüentment, sinó que són els quins més sortosos escapen a l'escàndol públic.

Que's combregui, senyors, però no amb *rodes de moll*.

I el fet de tots conegut no ens estranya pas gens. Sols ens redreça acusadorament contra la hipocresia que manté i fomenta el Catolicisme amb el canó arxi-absúrdic de la prohibició del «Crèixer i multiplicar-se» i aqueixa admissió incondicionada de minyons que esperen que'ls ordenin sols per a assegurar còmodament la vida o escalar honors i prebendes.

Fins sentant que els pretensors a la ton-sura sien fervorosament religiosos, no hi ha lloc a donar-los-hi patent de plena vocació, que és la que requereix el ministeri de Déu. La fe per si sola no és un frè a les passions. Devot i cast no són sinònims, com alguns creuen. La castedat radica en especialitat de temperament o en excès d'energia moral, independent de les creències que embrida el corcer de l'instint.

Si al Seminari, en lloc d'inculcar primordialment la hipocresia que disfrega els vicis, es fes una experimentació de cada deixeble i una sel·lecció entre tots, eliminant aquells que si bé fossin afectes a les coses sacres no demostrassin prou predisposició a la virtut, seria més pura, no ho dubteu, la religió organitzada.

Però això, és clar, no es porta a cap perquè reduiria molt el sacerdocí, barrant la porta a tants que pensen arrossegar els estudis sols per ambicions innobles.

No obstant, existint la Confessió i demés ocasions de freqüentació amb dones joves, els posaria a prova constantment i alguns acabarien per sucumbir a les escameses de la debilitat carnal, però serien els menys, i es conseguiria així el mal menor, inevitable en certs ordres de la vida.

També el matrimoni podria contribuir a la reducció de cassos de elandestinitat, però l'Església Catòlica, amb aquella intransigència que la caracteritza, refermà recentment davant de representants de l'Anglicana la prohibició dels *deures* conjugals.

I ultimant, de mitjà radical sols se'n sap un, però és antihumà i antinatural: el sacrifici de la castració.

Caldria que escollís l'Església entre els tres sistemes, abordant per fi la moralització tan convenient de les seves milícies. Mes és endebades. Continuarà dintre els motllos vells, malgrat vagi contra el seu propi prestigi.

A. F. I B.

Clima, benestar, elegància...

Son molts els que comencen a creure que la Conferència del Tràniz ha sigut un solemne romanso i que no restaran de les reunions tingudes al Ajuntament, dels discursos pronunciats pels assembleistes, altra cosa que uns milions gastats en salves. Es dir: que d'aquí a uns dies, de tot l'enrenou que és la conferència, no se'n cantarà gall ni gallina. Que els delegats estrangers arribats a Barcelona es reintegraran als seus pobles respectius, i que els governs que diuen representar, seguiran, en matèria de comunicacions, fent allò que les circumstàncies o la conveniència els aconsellin.

Tal vegada els pessimistes comensin a tenir raó. Potser siga veritat que la Conferència no ha servit per a gran cosa. Així i tot, caldrà confessar que el temps no s'ha perdut del tot i que per a lo que toca als barcelonins, que han allotjat als enviats estrangers, lo que no hagim cobrat en diners ho haurem cobrat en dinades.

N'hi ha prou amb llegir la resenya del banquet ofert per a l'Ajuntament als assembleistes, per a comprendre fins on és veritat lo que diem. Una vegada més, queda demostrada la certesa del adagi que assegura que *Barcelona és bona...* No hauran resolt el problema dels transports internacionals. En defecte d'això haurem acreditat la nostra cuina, que com se sap tenia al estranger una baixa reputació.

Ho digué clarament En Hannotaux: —A Barcelona ens trobem els delegats com a casa nostra. Amb tota sinceritat desitgem que aquesta visita no sia la única i que cada vegada que es parli d'estudiar els afers comercials i econòmics es tinguin presents les excepcionals qualitats de Barcelona.

Es de doldre que M. Hannotaux tingui adquirida a França una personalitat, i consegüentment, una posició.

Ja que tant enamorat de Barcelona es mostra, podria quedar-se entre nosaltres, segur de que per mica que s'ho proposés, sortiria regidor.

De més tontos, menys polits i més forasters que ell n'hem votat.

L'HOME DE DEMA

- Vostè s'entreté escrivint?
- No m'és indispensable. Tinc dependents que m'escrivien a màquina.
- Doncs deu llegir?... o cantar?...
- No cal. Tinc bons fonògrafs que m'ho canten i reciten tot.
- Deu tocar el piano?...
- Massa feinal... Per això hi han les «pianoles», que s'ho fan soles.
- Potser dibuixa?
- Quines ganades!... Tenint un bon aparell de fotografia instantània!...
- I no fa exercicis de sport?...
- Vaig en automòbil... en cotxe...
- Però... vostè pot dormir bé amb aqueix gènere de vida?
- Quan no dormo, prenc morfina.
- Quines opinions polítiques gasta?
- Les del meu partit: ell pensa per mi.
- Aleshores... què fa vostè?
- Res.
- I qui és vostè?
- L'home de demà.

CELIS

Un altre botó

l cas escandalós del canonge i la devota és un detall, un petit detall delator de l'estat corrupte en que viu la religió llegada pels nostres avis.

No tingueu por que l'església catòlica, davant d'aquest fet eixit a la llum pública per veritable casualitat, armi gaire saragata per a condemnar-lo. Més aviat es valdrà de tota mena de mitjos per a evitar el seu ressò, refiada de que la mà del temps deixi anar al seu damunt una capa de pols, llencant-lo de la memòria dels iconoclastes pietosos amb les humanes flaqueces.

Horroritza pensar en el gran nombre de drames d'aital niçaga, d'actes de les més delicades qualitats de la dona entregada a la influència perversa dels sacerdots d'Epicur; drames que's desenrotllen en l'enclós d'unes parets amb Celestina al peu de la porta hermètica.

La confiança que generalment inspira un home que ha acceptat un sacerdocí místic i un vestuari diferent dels altres, fa que siguin possibles els atemptats a la moral, a la veritable moral que exigeix en l'individu la possessió de virtuts públiques i privades. Fa que la dona feble vegi en menys perill la seva anomenada; i la que veu en el sacerdot corruptor un ésser propietari de gràcia, pro-

pendeix més a ajupir-se a les aspiracions fellones del burlador de la doctrina del Evangeli.

No tingueu por que el vodevil que's desenrotlla en aquell carrer fes estremir les imatges testimonis, dels espasmes lúbrics del fals sacerdot. Si el fet no hagués sigut públic del modo que ho fou, per les còmiques circumstàncies que hi concorregueren, s'en guardarien prou de parlar-ne els periòdics d'oposició. Se procurarà per la superioritat el'eliminar al poc previsor autor de la saragata, fer-se un tip de riure i de sota mà propalar extravagàncies i exageracions del fet, entre certs elements, a fi de que acabïn per no creure una paraula de la narració original, la més verídica.

Pesi a la opinió dels que ens titllen de repatanis, no ens cansarem mai de recomanar la separació i l'allunyament de les noies tendres d'aqueixa mena de corbs afamats de carnassa. Prop d'ells van en perill de perdre-hi la virginitat, del cos o de l'ànima, cent vegades pitjor aquesta que l'altre. O a perdre-hi la virginitat o la sobirania de la consciència, el lliure albir les ales d'or del pensament.

J. COSTA I POMÉS

EL COLOM DE LA PAU

Entre els mils i mils de bèsties que omplenen la creació dubto que cap altre es trobi en la meua situació.

Jo sóc de la pau el símbol, però, escorcollo el cel blau i exploro tota la terra, i em pregunto: On és la pau?

Al! Sols sé que potsé aquell bulto que allà vola, allò negre, és l'esperavé.

Quan la pau sigui firmada, de l'un i de l'altre front van dir-me: Ja sabs la nova. Vés, i escampa-la pel món.

Joiosa, vaig córrer a fer-ho, i als dos anys, Déu de pietat, mireu, a Europa i a Amèrica, la tal pau com ha quedat!

Quin paper m'han fet fer! Sort que aquí, ben amagada, no'm pot veure l'esperavé...

Es que aquella pau sols era una espècie de descans, per després tornà a la lluita amb més empenya que abans?

Es que, al firmar, varen fer-ho amb una tinta inferior, i ara les firmes s'esborren i el pacte no té valor?

Què diré? Jo no ho sé. L'únic que de cor confesso és que temo a l'esperavé.

Vint nacions hi ha avui, al menos, amb els fusells carregats i les cananes fardides a punt de fer disbarats.

Per la dreta i per l'esquerra se sent ressonà el canó i els núvols estan posant-se tan negres, que fins fan pó.

I a més, té, ja ho veig bé, aquell bulto que venia, en efecte, és l'esperavé.

Pobre colom! Quina planxa! Què pensarà el món de mí, veient que ha sigut mentida tot lo que jo li vaig dir?

Els convenis, lletra morta; el meu missatge, estripat... Sóc un pilot d'ignominia! Sóc un colom deshonorat!

Bahl ja sé que haig de fé. Also el vol, i santes Pasqües! Que se'm mengi l'esperavé!

C. GUMA

Nota de fora

Masqueja.—El nostre Corb, es mostra tant interessat en salvar ànimes que aprofita totes les ocasions. Figureu-vos que el dia nomenat «del salpàs» s'atreu a anar d'una casa a l'altra demanant el butlletí de confessió. El fracàs fou formidable. El pobre home vegé palpablement que ja no va ningú a confessar.

No content amb aqueixa absurda imposició, s'enfilà a la trona anunciant que és pecat anar al «cine». Sinó que els veins ja li havem descobert el marro. Tot és qüestió de competència. I és natural que, indirectament, faci propaganda a favor de un altre «cine» que ell deu conèixer molt bé; un «cine» místic en un local tant petit, que homes i dones es veuen obligats a fer la pila del greix... amb perill de trencadissa.

Es clar que s'hi diverteixen més; com que s'hi fa més *grimegia!*

Teatro Murillo

Calle de la Corribia (Chafan Grimegia)

Hoy VIERNES, 5 tarde

Función monstro

a beneficio de las Jóvenes desamparadas del ASILO DE SAN FELIPE

1.º Sinfonía por el pianista del aplaudido sexteto... mandamiento.

2.º ESTRENO en este teatro de la famosa obra de Bataille (traducida al catalán)

LA VERGE BOJA

3.º El célebre primer actor señor J., recitará las más aplaudidas estrofas del hermoso drama del inmortal Pitarra

El "Canonge" negro

4.º El cuadro dramático de San Vicente de Paul, representará el segundo acto del grandioso drama de Hauptmann

Els teixidors de Silèsia

5.º La popular agrupación coral EL GALL D'INDI

cantará las más escogidas composiciones de su repertorio, entre ellas

EL VIERNES SANTO EN SEVILLA

6.º La graciosa pieza catalana

A CASA DE L'ANTICUARI

o noia no hi vols tornar-hi?

7.º La preciosa película bíblica

EL DILUVIO O EL ARCA DE NOÉ

El Presidente de la Comisión organizadora TENU

Un music distret

Don Ramonet era un home petit i rodanxó, molt aimant de la musica... i del vi. Sos llavis dibuixaven sempre un simpàtic somriure, fins quan dormia. I quins dibuixants més treballadors eren llurs llavis arrugats! Totes les tardes feia la seva passejadeta acompanyat... del berenar, el qual se l'anava a menjar al «Bar del Recó» on era molt conegut de l'amo i de la gosseta de l'establiment. Segons ell, amb un pam de canya que tallà d'una escombra vella, es va inventar una flauta creadora de sons *espeterrants*.

—Demà a la tarda—digué a sa esposa un vespre bo i sopant—haig d'anar a casa del amic senyor Busquets; és el seu sant, i desitja que li toqui quelcom amb la meua flauta, car encara no l'ha oïda mai.

A l'endemà, en havent dinat i a l'hora de costum, amb el berenar tapat amb un paper i la flauta amb un altre, se'n anà a fer son passeig quotidià. A les cinc ja sortia del bar, content com un gall quan troba un cuc de pam, i fent alguna que altra essa—car va volguer tastar el vi de la «bota de dalt»—arribà a casa del seu amic senyor Busquets. Salutà a les persones allí reunides—totes amigues i conegudes d'ell,—les quals el felicitaren per son poderós invent. Quan per fi s'imposà silenci, nostre heroi ficà mà a la butxaca i sortí l'objecte. Tregué el paper que l'enrotllava, i... una rialla dels espectadors atronà la sala.

—Però si això és un tall de butifarra blanca!...—cridà el més atrevit.—Que no ha berenat avui?

—Sí... senyor...—tartamudejà don Ramonet tot confós.—Vols-t'hi jugar que m'hauré menjat la flauta?...

M. G. M.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Un célebre astrònom anglès acaba de descobrir un cometa que's dirigeix, ràpidament i en línia recta, cap a la Terra.

Si no fallen els pronòstics del savi, l'astre errant té de xocar amb el nostre planeta cap allà... a darrers de juny.

Fa bé de avisar-nos, que aquell mes no pagarem el lloguer.

El senyor bisbe segueix mostrant-se *farruco* contra ses pròpies ovelles místiques.

Veritat és que aqueixes ovelles començaven a descarriar-se de valent: festivals, cines, *trayatos*, *thes*, ballaruges...

El bisbe ha dit prou, i les ha amenassades amb el bàcul i amb l'excomunió.

Ara veurem, a la llarga, qui podrà més, el pastor o les ovelles.

Perquè no tot és llana... Hi han molts interessos creats.

Entre les coses que prohibeix el senyor Bisbe a les associacions catòliques, és la execució de determinades obres teatrals.

Es lo que diran els autors dramàtics.

—Tan se val!... Com que els catòlics, pel fet de dir-se catòlics, tampoc pagaven els drets de representació!...

L'altre dia, en un míting catòlic, aquell mastodonte que té per nom Comte de Santa Maria Ora pro nobis de Pomés va despotricar contra el racionalisme.

Es comprén. Com que ell és el més irracional de tots els sers de la Creació.

D'un telegrama enviat pel comte de Caralt an En Sedó, es desprén que els industrials catalans estan a punt de declarar un paró general.

Justa no!...

Una mena de segona part de l'ou-cuit? Vaia una manera de arranjar les qüestions candents!... tirant llenya al foc!...

M'hi jugo un peix que s'hi pensaran una miqueta.

Al Saló de Sessions del Congrés hi ha un rellotge.

A una banda d'aquest rellotge hi havia escrit el nom d'En Canalejas.

Ara, a l'altra banda, hi han escrit el nom de En Dato.

Sí, vaja, el rellotge de les hores fatídiques. I el rellotge marxa...

«La Liga de Acció Católica de la Mujer ha encargada una serie de conferencias al reverendo padre Conejo.»

Lo que debia dir la junta de senyores: Cunill, Cunill, que hi ha més tall!

Tots aqueixos dies, el senyor Esteve, volguent ajudar en la mida de les seves forces a la tasca de la Justícia, va pels carrers d'allò més esverat.

Es guaita a tots els que passen, amb ulls escrutadors.

Saben a qui cerca? An En Casanellas.

I en certs moments,... tots, tots els que passen li semblen Casanellas.

Està vist que el Senyor Esteve no serviria per a policia.

Títol d'una conferència catòlica que s'ha donat aqueixos dies:

«Les darreries de l'home».

Doncs, miri senyor conferenciant, que si es refereix a les esquenes, els homes d'avui la tenen bastant baldada.

Hi havia un pare predicair que a totarreu engegava el mateix sermó. Servia per a tots els pobles.

A Gratallops una volta el volgueren atrapar, i el llogaren de nou per a que hi prediqués l'endemà.

Tota la nit va estar pensant que els hi diria que no sapiguessin. No se li ocorria res.

L'endemà pujà a la trona:

—Germans caríssims: Sé que alguns descreguts han fet corre que en el sermó d'ahir vaig dir alguna cosa contra el dogma. Per desmentir-los, i per que resti palpable llur falsetat, vaig a repetir paraula per paraula el sermó d'ahir.

L... és clar, quedaren servits els feligresos de Gratallops.

Es diu que don Alfons tornarà a venir a Barcelona molt aviat.

Potser el més entrant.

Motiu?

Una festa somatentista.

Si vaja,... el fan venir per a oferir-li un paquet de caliquenyos.

Un procurador i la seva muller anaren a confessar-se.

La dona fou la primera de acostar-se a la reixeta, i com que xerrà molt, el mossèn se adormí.

Al donar el confessor una brandada de cap, la dona entengué que li dava la absolució i feu senyes al marit perquè s'hi posés ell.

El marit.—Que dorm pare confessor?

El mossèn.—No filla, digues, digues... estavem en allò de quan vas deixar-te abraçar per l'escribent; digues, continua...

«Un célebre poeta *indio*, Rabindranath Tagore ha arribat a Espanya.»

Es d'esperar que s'hi trobarà molt bé. Podriem dir: com a casa seva.

Segons llegirem en els diaris de la localitat, el doctor Guillamet es queixava, l'altre dia, de que minvi considerablement el nombre de joves que estudien per a capellà.

Efectivament, els seminaris aviat hauran de plegar per falta de alumnes. Les fàbriques de capellans de Vic, Girona i Barcelona es veuran obligades a tancar per crisis de primera matèria, que és la vocació sacerdotal.

Vol una idea senyor Bisbe?

Manera de que tots els joves vulguin estudiar per a capellà?

Que els prometin a tots que al sortir del seminari els nomenaran canonges.

Cavallers: M. G. Mir: Ha passat a l'Esquella

—A. Fargas i Batlle: Hi donarem curs.—Delfi Noel: No ho recordo ben bé; però em balla pel cap que va anar a la panera.—J. C.: No'ns fou possible per varies raons, i totes de pes.—

Aleix: Lo mateix li dic, per la part que li toca.

—A. Ferrer Arús: Alguna falta, diu?... Sí només fos alguna, rail!... Són moltes!... Són masses!...

No farem pas res.—Veritas: Es clar, podran ésser *veritas*, però són molt mal escrites.—

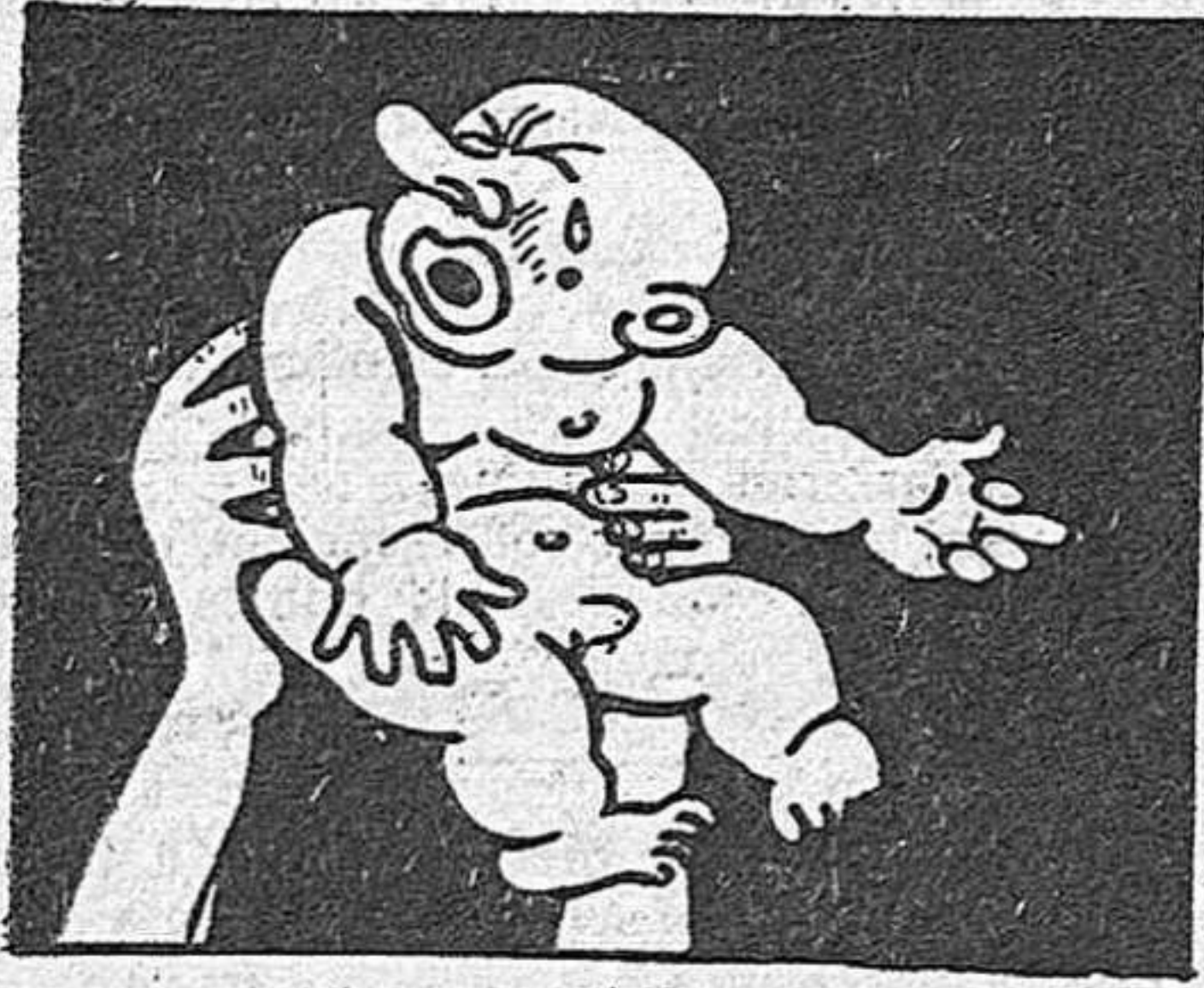
Andrésito: Allò del *Dijous Sant* va bé, però resulta estemporani. Ho guardarem. El demés anirà d'una setmana a l'altra.—A. F. B.: Si hi ha espai,

amirà en el present número.

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, CARTEJ del Oim, número 8

AUCA DE MOSSÈN GALL-DINDI

(por "TENU")

En Salmorra nació un rorro con larga nariz y morro.

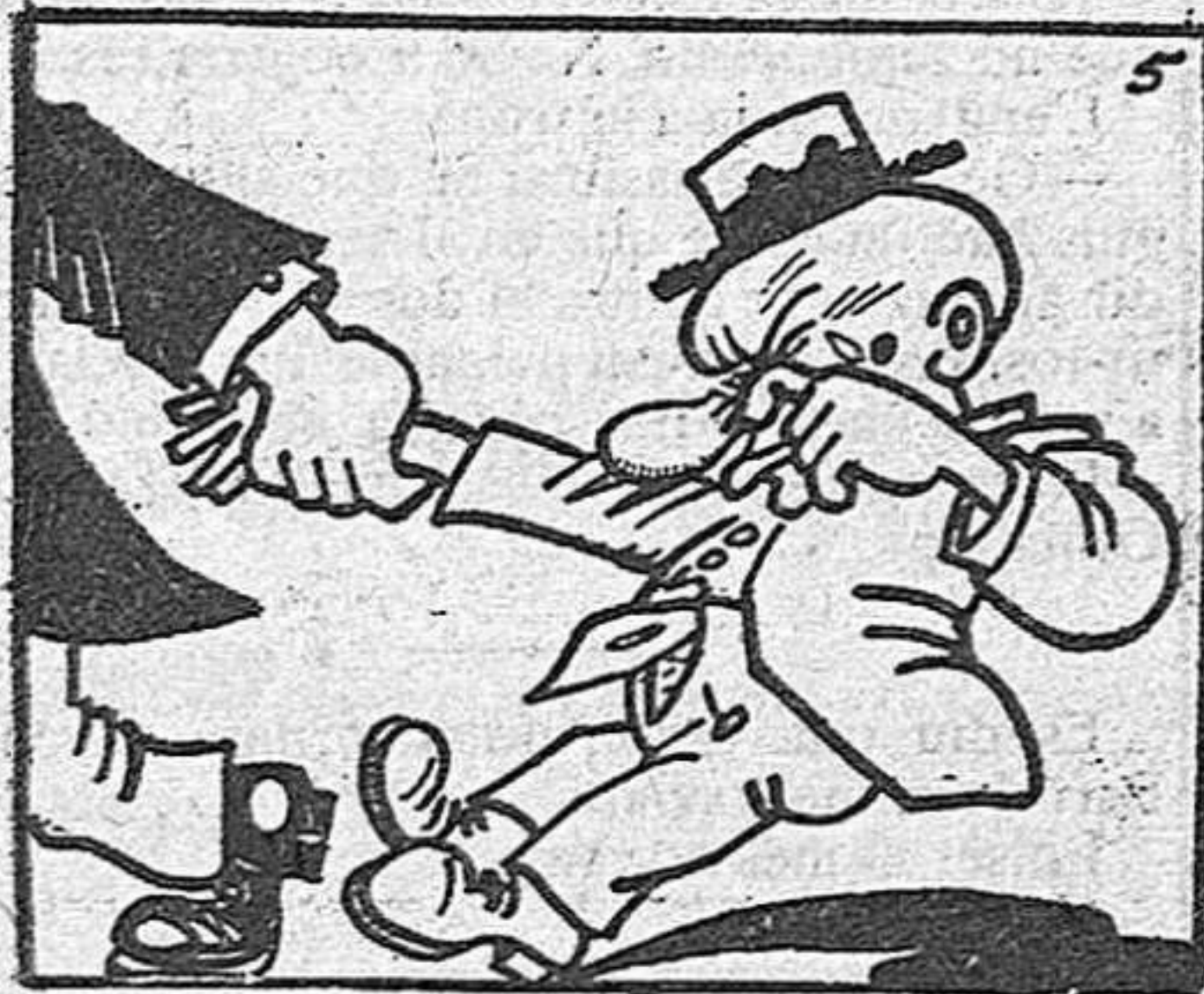
Ya a su ama pellizcaba mientras la teta le daba.

A la escuela le mandaron y, por tremendo, le echaron.

En las calles persegua las mujeres noche y día

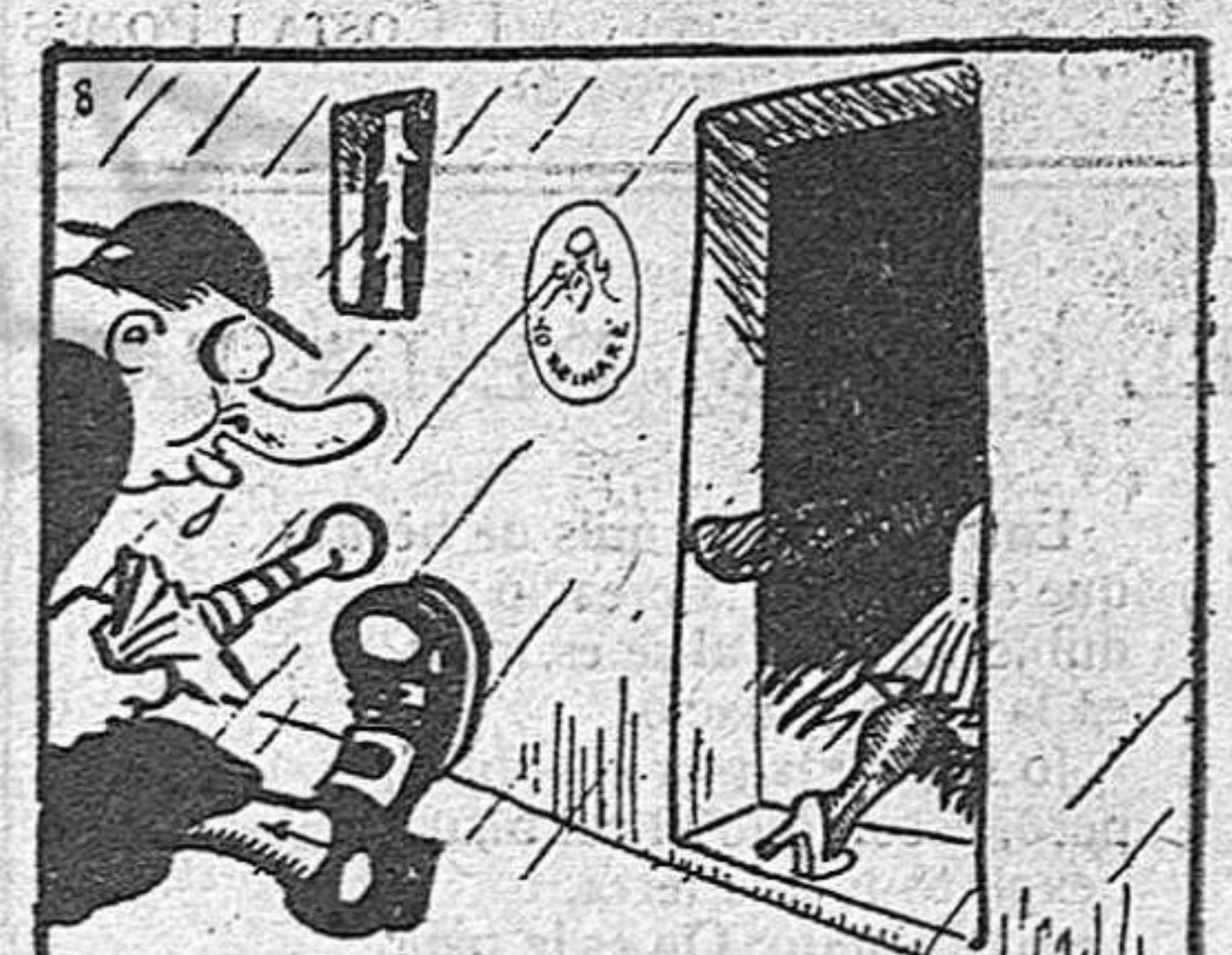
Mas su padre, don Nazario, le encerró en un seminario.

Empapóse de latín y salió cura por fin.

De castidad hizo voto mas a nada puso coto.

Y las hijas de María fueron siempre su manía.

Después vino a Barcelona con su joven «majordona».

Y hasta dicen que el... «bendito» «charlaba» con la Chelito.

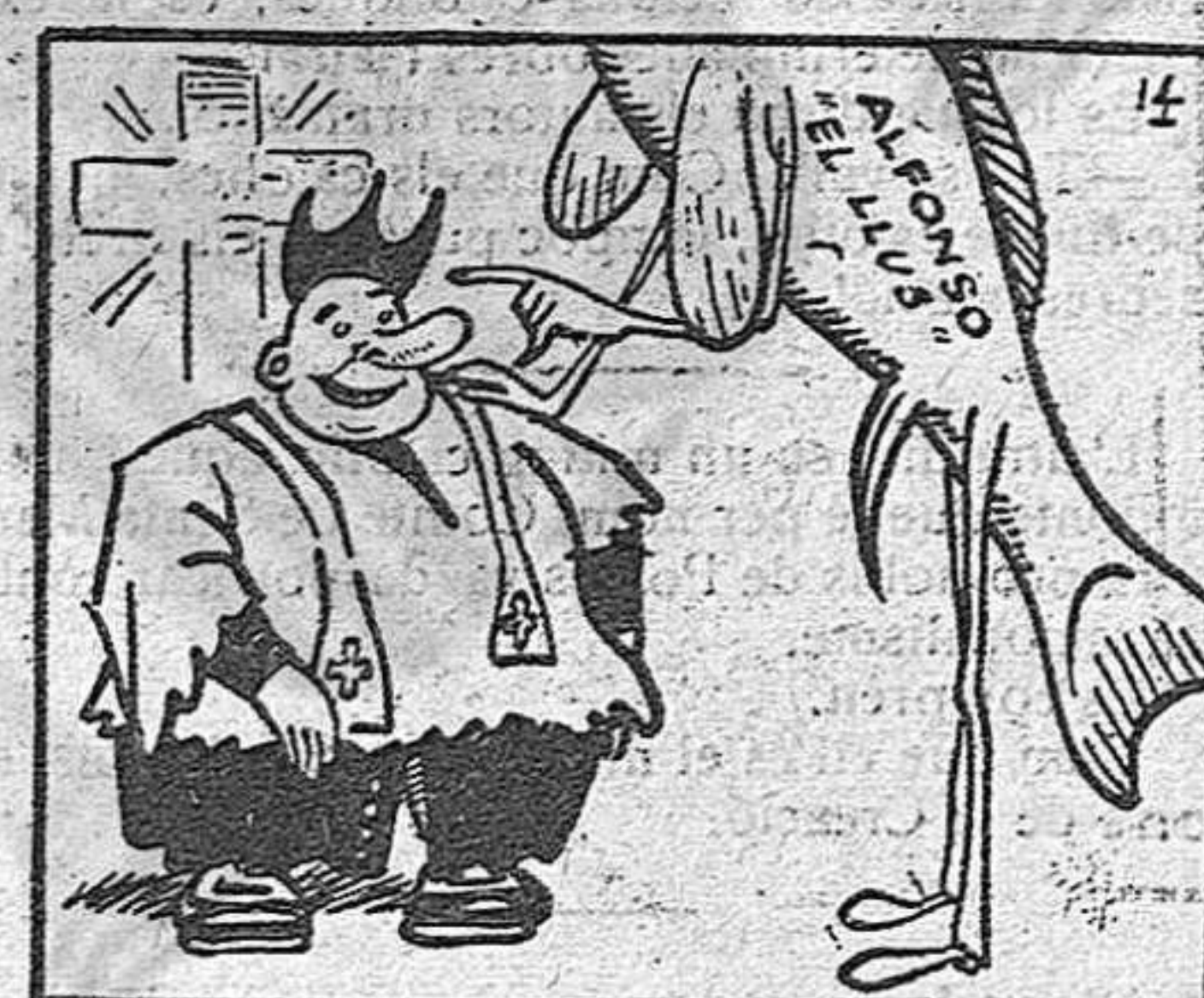
Presumió de ser muy Santo más él siempre estaba al tanto.

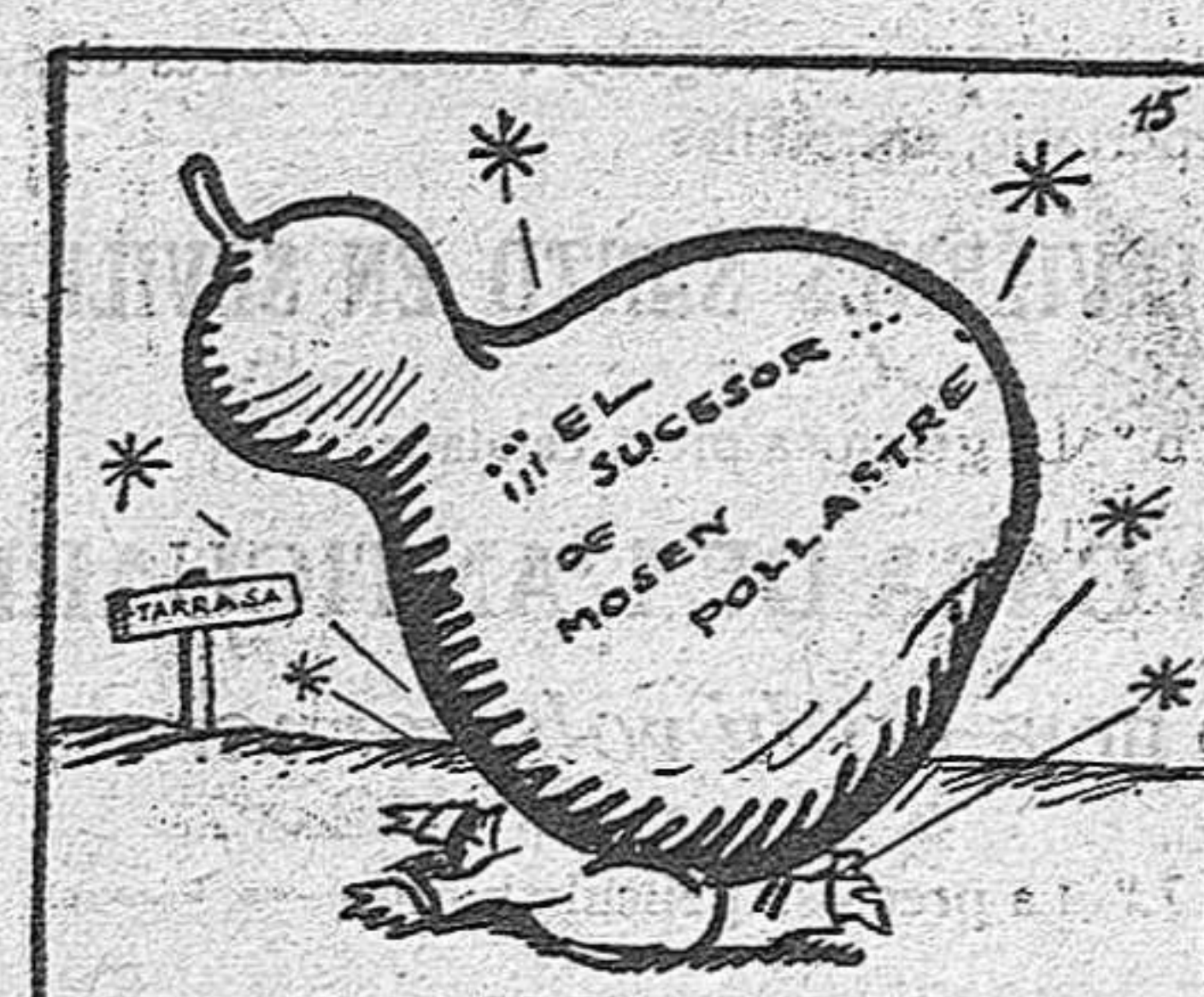
En política metióse y por fiero distinguióse.

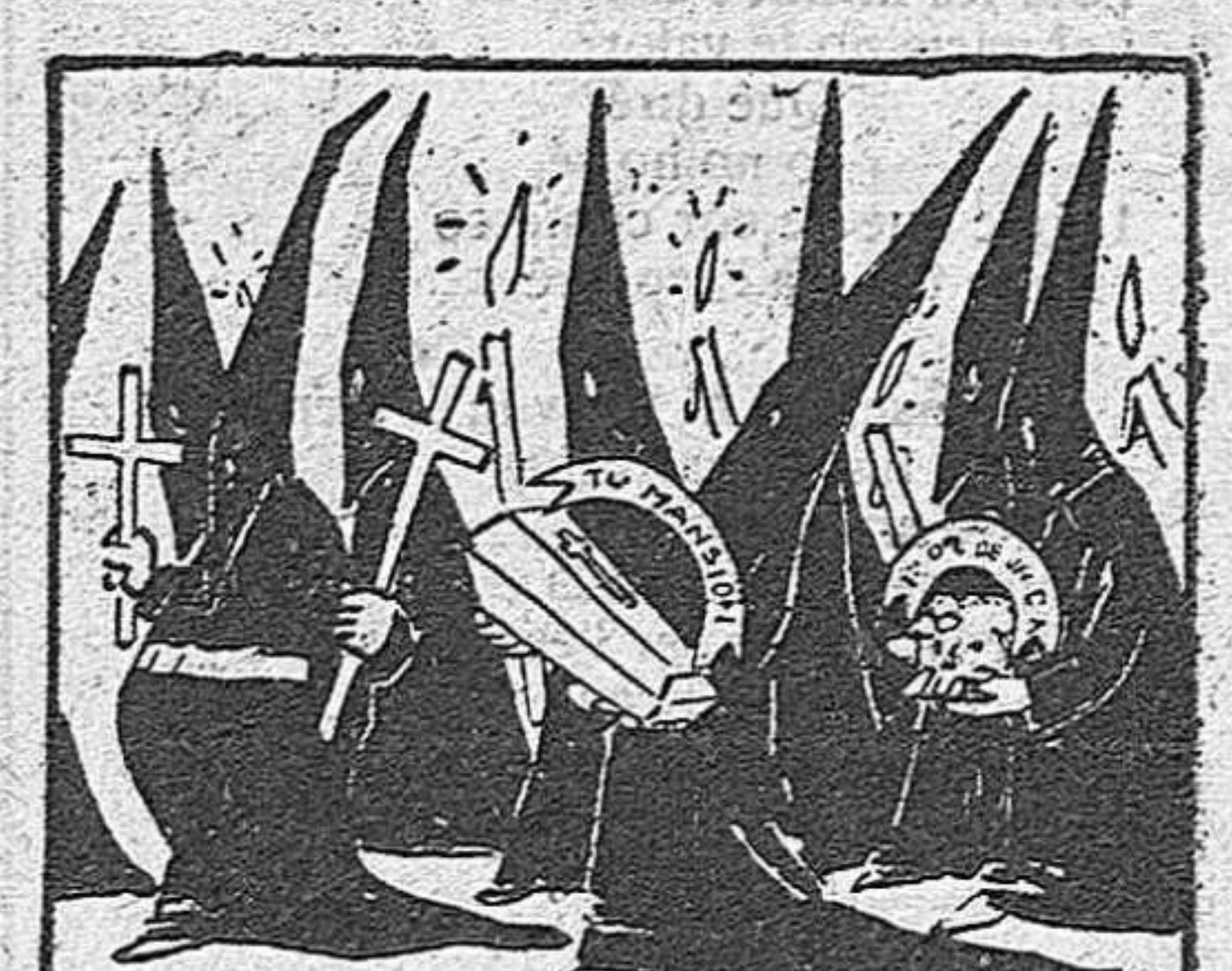
Se pasó por... la sotana la bandera catalana.

Y Alfonso Sala el muy llus, le prometió una gran cruz.

Mas el «loro» de Tarrasa llevóse la gran carbassa.

Pues mientras todos rezaban él y ella se abrazaban.

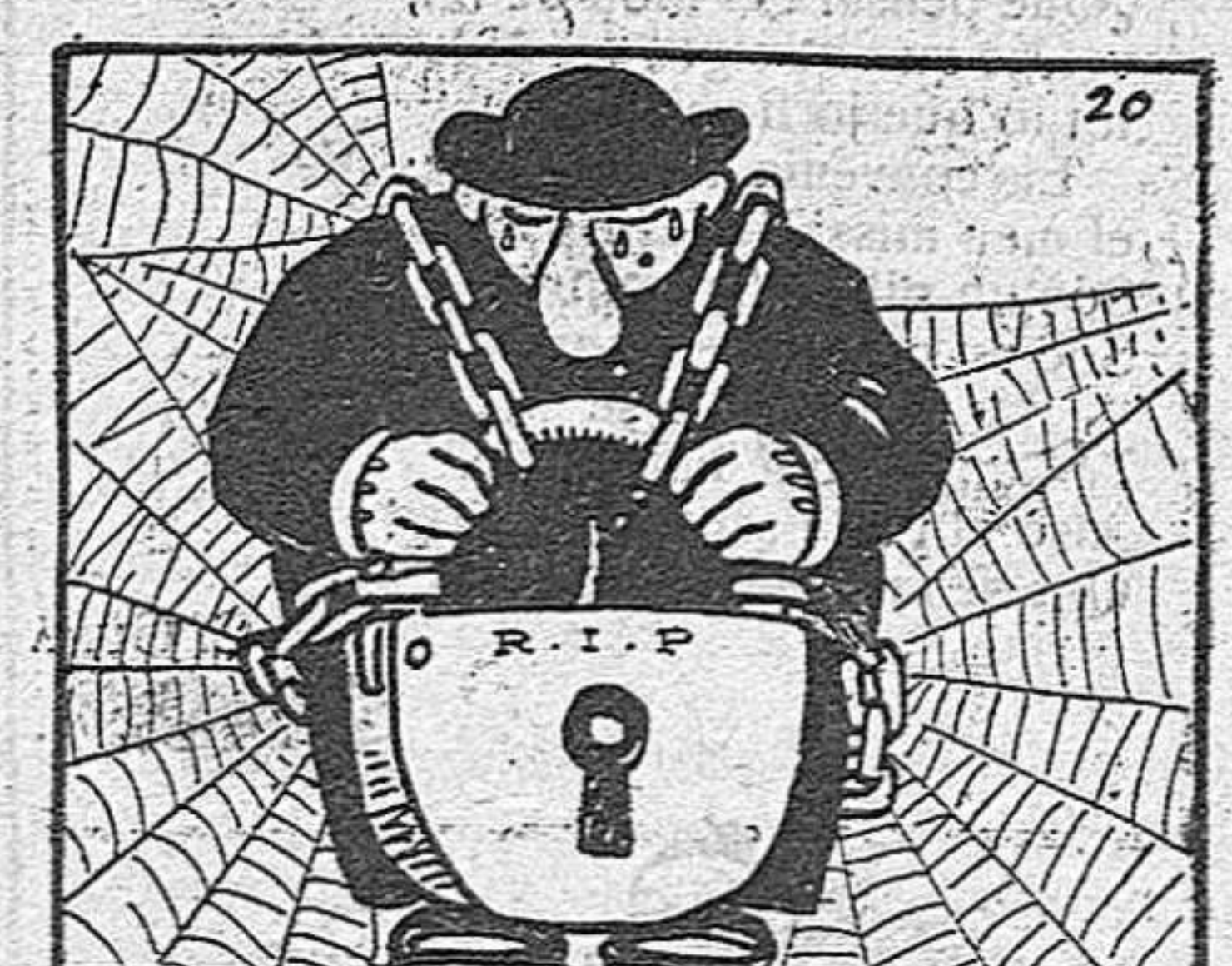
Mas en eso, llegó el dueño y... ¡adiós Madrid, dulce sueño!

Ante aquel gran remeño se armó aquí el mayor jaleo.

Y el muy fresco y su marmota son tomados a chacota.

Y el obispo le ha cerrado la Catedral con candado.